

РЕШЕНИЕ

№ 6664

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8034** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 22.04.2020 г., постановено по н.а.х.дело № 15340/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 129 състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № 181/11.09.2019 г., издадено от началник на ГПУ - С. при РДГП – Аерогари, ГДГП – МВР, с което на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, на [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция, в размер на 2000 /две хиляди/ лева, за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението на първоинстанционния съд, като постановено в противоречие със закона. Твърди се, че незаконосъобразно и в противоречие със събраните доказателства СРС е приел, че е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила. Твърди се и доказаност на вмененото на наказаното лице нарушение. Иска се оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП. Претендират се разноски.

Ответникът по касация [фирма], с представено по делото становище на

касационната жалба, твърди, че същата е неоснователна, а оспореното решение на СРС – законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа страна:

В производството пред СРС е установено, че на 19.08.2019 г. около 07.40 часа в [населено място], на ГКПП – Аерогара С., при осъществяване на гранична проверка на пристигащите пътници от полет FB 572 от Тел А. за С., контролните органи констатирани, че след като е бил длъжен да провери редовността на документите за пътуване и наличието на виза преди да извърши услугата по превозване на лицето Z. E., [дата на раждане] , паспорт №[ЕИК], изд. на 10.05.2018 г., Руска Федерация, превозвачът го е превозил до Република България без валидна виза или разрешително за пребиваване, като е издал превозни документи – билет и бордна карта в нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. За така описаното нарушение, на основание чл. 51 ЗЧРБ, с НП е наложено административно наказание-,имуществена санкция“ на компанията в размер на 2000 лева.

При така установеното по фактите от правна страна съдът приел,че в хода на административнонаказателното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя.Приел е също, че е налице допуснато нарушение на чл. 57, ал. 1, т.6 от ЗАНН, , тъй като в НП не е посочена нарушената разпоредба, което е попречило на санкционираното лице да разбере за какво деяние е обвинен.

При така установеното от фактическа страна, настоящият касационен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 51 от ЗЧРБ „превозвач, който не изпълни задълженията си по чл. 20, се наказва с глоба или с имуществена санкция в размер от 2000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице“. Между страните не се спори, че дружеството, адресат на процесното НП, попада в обхвата на дадената от законодателя легална дефиниция на понятието „превозвач“ /§ 1, т. 11 от ДР на ЗЧРБ/. Като превозвач, който превозва по въздух до и/или от Република България чужденци, [фирма] е длъжно преди да извърши услугата, да установи редовността на документа за пътуване на чужденеца и наличието на българска виза, когато такава е необходима /чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ/. Следва да се има предвид, че чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава: редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава е необходима /чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ/. Съдържанието на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е възпроизведено и в чл. 8, ал. 1 от с.з.

В ал. 2 и ал. 3 на същия член са посочени случаите, при които не се изисква виза - когато това е предвидено в Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е

страна, или в акт на Министерския съвет, както и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България.

Горното води до извода че при описанието на административното нарушение не са посочени правните и фактическите основания, от които да следва, че за да бъде превозен чуждия гражданин, е следвало да му бъде издадена виза или разрешение за пребиваване в Република България към конкретната дата на проверката. Единствено позоваването на факта, че е гражданин на Руската федерация, т.е. на трета страна, не може да се обективира и такова съждение. Описанието на нарушението не съответства на задължението за превозвачите, произтичащо от посочените като нарушени разпоредби – чл. 20, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. И двете разпоредби посочват само „виза, когато е необходимо“, без да конкретизират или препращат към конкретна хипотеза, в която се изисква издаването на виза, в това число на граждани на Руската федерация. Тези разпоредби не съдържат хипотеза, свързана със задължение за превозвача във връзка с „разрешение за пребиваване“.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, не е свързана с нарушение на задължение във връзка с превозването на лицето до Република България, а само със задължение за проверка на документи: – редовността на документ за пътуване, какъвто е националният паспорт на лицето, като превозвачът е задължен да извърши проверка за „наличието на българска виза, когато такава е необходима“.

Нещо повече, чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не се съдържа забрана да бъде превозен чужд гражданин до Република България без валидна виза или разрешение за пребиваване, каквото неизпълнение на задължение се твърди, че е допуснало дружеството превозвач.

Наличието на виза при влизане на територията на РБ, следва от разпоредбата на чл. 1 от Регламент (ЕО) № 539/2001г. на Съвета от 15.03.2001 г. за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите-членки, както и тези, чиито граждани са освободени от това изискване. Съгласно разпоредбата на чл.1, § 1 от Регламента, гражданите на третите страни, които са изброени в списъка в Приложение 1, трябва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите-членки. Тази разпоредба, обаче не е посочена нито в АУАН, нито в НП, което е в нарушение на императивните изисквания на чл.42, ал.1, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Същото е от категорията на съществениите, тъй като ограничава правото на защита на наказаното лице и пречатства възможността му адекватно да я организира.

Предвид горното, настоящият състав приема, че касираното решение е валидно, допустимо и правилно и при условията на чл.221, ал.2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.04.2020 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129 състав по НАХД № 15340/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: